

Sunt multe lucruri în neregulă cu arta modernă. Dacă vorbim strict de arta contemporană, probabil cel mai important aspect este că nu arată deloc a artă și cel mai probabil nu este. Orice om cu capul pe umeri este complet derutat de ceea ce îi se prezintă îndeobște ca fiind artă. Repertoriul stilistic este compus din mazgaleli, scrijelituri, pete de culoare dezordonate, figuri geometrice, conserve, pisoare, șamd.

Spectacolul absurd infatisat de o galerie contemporană este completat de obicei de prezența criticului. Din principiu el are rolul de a complica și mai mult lucrurile, acționând ca un fel de samantă pe lângă "divinitatea" creatoare. Mesajul este camuflat într-un limbaj abscons, cu fraze ermetice, totul fiind premeditat să blocheze accesul la mecanismele din spatele geniului. Descifrarea devine o misiune imposibilă.

M-am întrebat de multe ori cum a fost posibil ca o astfel de artă, care sfidează programatic orice rațiune și înțelegere, să se impună.

În principal cred că sunt două răspunsuri complementare. În primul rând ceea ce numim artă modernă are drept origine divorțul romantismului de legăturile cu tradiția clasică și cea creștină, cu abandonul oricărui control asupra imaginației și impunerea senzației drept criteriu suprem în evaluare.

Arta de dragul puterii

Scris de Ninel Ganea
Marți, 24 Mai 2011 10:36

Consecinta pe termen mediu a acestei filozofii este degenerescenta dupa cum indica foarte clar fragmentul urmator despre miscarea literara romantica din Franta:

“Judged by any standard, Rousseau is a man of intellectual power, and he seems especially great when compared to Chateaubriand. Chateaubriand in turn appears an intellectual giant compared with Lamartine. Lamartine’s ideas begin to look serious when compared with those of Hugo. Hugo himself strikes one as intellectually active compared with Verlaine. In these last anaemic representatives of the school we arrive at something approaching a sheer intellectual vacuum – the mere buzzing of the romantic chimera in the void. Such is the result of divorcing literature from rational purpose and reducing it to the quest for sensation” (Irving Babbitt)

Al doilea motiv al succesului de care se bucura arta moderna provine din sustinerea financiara a unor grupuri cu interese mai putin transparente, de cele mai multe ori elite statale. Cotidianul britanic “ [The Independent](#) ” a publicat un lung si documentat articol despre finantarea oferita de CIA “expresionistilor abstracti”, Pollock, De Kooning &co.

“The connection is not quite as odd as it might appear. At this time the new agency, staffed mainly by Yale and Harvard graduates, many of whom collected art and wrote novels in their spare time, was a haven of liberalism when compared with a political world dominated by McCarthy or with J Edgar Hoover’s FBI. If any official institution was in a position to celebrate the collection of Leninists, Trotskyites and heavy drinkers that made up the New York School, it was the CIA”.

In aceiasi ordine de idei trebuie amintita si crearea MOMA (Museum of Modern Art) din New York de catre familia Rockefeller, un paradis al artistilor contemporani favorizati de mai marii zilei.

In haosul si dezordinea romantica era absolut normal ca unicul criteriu de selectie sa fie

Arta de dragul puterii

Scris de Ninel Ganea
Marți, 24 Mai 2011 10:36

capriciile si vointa de putere anticipata de nihilistii moderni.